

De Witte Koning

Juan Gómez-Jurado bij Boekerij:

De Rode Koningin

De Zwarte Wolvin

De Witte Koning

Juan Gómez-Jurado

De Witte Koning

Antonia Scott, ik hoop dat je me niet vergeten bent.

Zullen we spelen?

Vertaald door Jos Kockelkoren

De vertaling van dit boek werd mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van Acción Cultural Española, AC/E.

ISBN 978-90-225-9759-0

ISBN 978-94-023-1995-8 (e-book)

ISBN 978-90-528-6473-0 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Rey Blanco*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Vertaling: Jos Kockelkoren

Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio, Shutterstock, ArcAngel

Illustraties: © 2020 Fran Ferriz

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Juan Gómez-Jurado

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Babs,
omdat ik van haar hou*

*Voor Carmen,
vanwege haar loyaliteit*

*Voor Antonia,
omdat ik haar naam mocht lenen*

Een slot

Antonia Scott heeft niet eens drie minuten.

Voor andere personen kunnen drie minuten een minuscule hoeveelheid tijd zijn.

Niet voor Antonia. We zouden kunnen zeggen dat haar brein in staat is enorme hoeveelheden data op te slaan, maar Antonia's hoofd is geen harde schijf. We zouden kunnen zeggen dat ze het stratennet van Madrid tot in detail kan visualiseren, maar Antonia's hoofd is geen gps.

Antonia Scotts verstand is meer zoals een jungle, een jungle met een heleboel apen die razendsnel van liaan naar liaan springend dingen afvoeren. Veel dingen en veel apen, die hun tanden tonen wanneer ze elkaar kruisen in de lucht.

Maar Antonia weet inmiddels hoe ze hen kan temmen.

Dat is nodig ook, want Antonia Scott heeft geen drie minuten. Twee mannen met bivakmutsen – en een vrouw met een vriendelijk gezicht – hebben zojuist haar collega, inspecteur Jon Gutiérrez, meegevoerd.

Antonia Scott rent niet achter het busje aan. Ze schreeuwt niet om hulp. Ze belt niet wanhopig de politie.

Antonia Scott doet niets van dat alles, omdat Antonia Scott anders is dan wie van ons ook.

Wat ze doet is halt houden.

Tien seconden. Dat is alles wat ze zichzelf toestaat.

In tien seconden – met haar ogen dicht en haar handen tegen een muur gedrukt, om haar onrust te bezweren – is Antonia in staat om:

- in te schatten wat de drie waarschijnlijkste uitvalroutes uit het stadscentrum zijn;

- zich alle bijzonderheden van het busje en de ontvoerders voor de geest te halen;
- een actieplan te bedenken om Jons leven te redden.

Ze opent haar ogen.

Ze belt een speciaal nummer en laat Mentor daarmee weten dat hij niets moet zeggen. Dat hij alleen maar moet luisteren en gehoorzamen.

Antonia dicteert uiterst precies de woorden die in het opsporingsbericht moeten komen (10-00 Inspecteur Gutiérrez, 10-37 Mercedes Vito, hoogste prioriteit), het kentekennummer (9344 FSY) en de kleur (wit, uiteraard). Daarna kiest ze een van de drie mogelijke routes. Een uitvalsweg waar de patrouillewagens zich moeten verzamelen.

Pirámides, Madrid Río, Legazpi.

Van die drie is Madrid Río de moeilijkste, de langzaamste en de onwaarschijnlijkste. De Paseo de Santa María de la Cabeza staat altijd vast. Bovendien is er een politiebureau in die buurt.

Die route valt dus meteen af.

Blijven over Legazpi en Pirámides.

Antonia kiest voor Pirámides. De kortste route, de snelste, de meest voor de hand liggende.

Het is geen gemakkelijke keuze. Het leven van inspecteur Gutiérrez staat op het spel. Als het lot van een van de drie mensen om wie je het meest geeft in je handen ligt, zou je een rationele beslissing moeten kunnen nemen.

Dat is dit niet. Het is alsof ze een munt opgooit.

En dat bevalt haar absoluut niet.

Een alarmmelding

Ruano zet op het laatste moment de richtingaanwijzer aan. In plaats van de hoek om te slaan naar het hoofdbureau draait hij de tegenovergestelde richting in.

‘Nog één ronde. Oké?’

Zijn collega kijkt geërgerd op zijn horloge. Het is laat, zijn dienst zit er al elf minuten op en hij wil naar huis, naar zijn vrouw. Maar Osorio is coulant voor de nieuweling. Het is het einde van de maand. Niet dat Ruano achterloopt met de bekeuringen. Dat politieagenten een quotum moeten halen is uiteraard maar een fabeltje.

‘Hoeveel moet je er nog?’

‘Vijftien.’

‘Geen probleem. Met de dubbelparkeerders op de Plaza Carlos v is dat morgen zo gepiept, man.’

Het is geen goed idee om ‘heel eventjes maar’ te parkeren voor bar El Brillante. Voor agenten die achterlopen met hun quotum is het als vissen in een volle vijver. Twee rondjes om de rotonde rijden, de achtergelaten auto identificeren en daarna wachten op de terugkomst van de onvoorzichtige hongerige. Aan wiens pols steevast een witte plastic tas hangt met een zorgvuldig in aluminiumfolie verpakt broodje calamares. De niet te beschrijven geur die ervan afkomt, doet de maag van elke zichzelf respecterende Madrileen knorren. Maar zodra de agent de bekeuring uitdeelt, vergaat de onvoorzichtige de trek. De geur openbaart zich zoals hij is: een stank van paneermeel en vet die hem zojuist tweehonderd euro heeft gekost.

Op die manier kan een slimme agent in een middag tijd zijn achterstand qua bekeuringen wegwerken.

Maar Ruano vindt dat maar niets. De knul is idealistisch aangelegd. Dromerig. Onnozel, zouden sommigen zeggen. Misschien komt het door zijn vorige baan. Of gewoon doordat hij jong is. Het zal wel

overgaan zodra hij wat vet op zijn botten en wat verstand in zijn bovenkamer krijgt.

Ruano wil zijn salaris graag echt verdienen. Surveilleren en ‘echte’ delinquenten oppakken. Degenen die keihard door smalle stegen scheuren of staan te dealen op straat. Als ik ‘echte’ overtreders had willen oppakken, zou ik wel een ‘echte’ politieman zijn geworden, zegt Osorio vaak tegen hem.

Telkens als hij dat hoort, kijkt Ruano hem aan en lacht. Een toegeeflijk, betweterig millennial-lachje. Ruano vindt alles grappig.

‘Ik spreek je nog wel als je zo oud bent als ik.’

‘Je bent zevenendertig, Osorio.’

‘En ik rij nog steeds met nieuwelingen rond.’

‘Misschien had je beter je best moeten doen...’

‘Misschien kan jij maar beter oprotten...’

In plaats daarvan rijdt Ruano in noordoostelijke richting. Hij doet het op de automatische piloot, op zijn gevoel. Ze kennen deze driehoek op hun duimpje. Ze rijden hier zo’n tien keer per dag. Ontelbare keren per jaar. Het had nog veel vaker kunnen zijn, als de Santa María de la Cabeza niet zo druk was. Op elk uur van de dag en rond dit tijdstip al helemaal.

Ter hoogte van de Calle Arquitectura horen ze via de radio het alarmsignaal. Osorio trekt een wenkbrauw op, Ruano’s gezicht versombert. Een politie-inspecteur. Ontvoerd. In een wit busje. Hij opent zijn mond om iets te zeggen, maar een indringend geluid legt hem het zwijgen op.

Pripipri, pripipri.

Het dashboardscherm licht feloranje op. In het midden knipperen een paar cijfers en letters.

9344 FSY

De patrouillewagen is uitgerust met een kentekenplaatherkenningsstelsel. Diverse camera’s op het dak, in het dashboard en op de spatborden scannen de kentekenplaten van auto’s die ze tegenkomen en vergelijken die met videobeelden in de databanken van de gemeentepolitie in Madrid. Voor het geval dat.

Het stelsel vertoont gebreken maar komt soms met een waarschuwing. Een kentekennummer en een reden om de desbetreffende auto aan te houden. Dat kan zijn omdat die gestolen is of dat de eige-

naar nog duizend euro aan bekeuringen open heeft staan of omdat er een politie-inspecteur mee ontvoerd wordt.

‘Ik begrijp er niets van,’ zegt Osorio. ‘De kentekenplaatherkenning zegt “gele Megane”. Terwijl er wordt verwezen naar de eerdere alarmmelding.’

‘Was het niet een wit busje?’ vraagt Ruano met zijn ogen strak op de achteruitkijkspiegel gericht.

Osorio draait zich om in zijn stoel. Een paar straten terug kwam hun zojuist een Vito tegemoet. Hij ziet de auto, in het drukke verkeer, voor een stoplicht staan. Vanaf hun positie is het kenteken niet leesbaar.

‘Zend een waarschuwing uit,’ zegt Ruano.

Terwijl Osorio dat doet, komt het verkeer weer op gang. Een bestuurder achter hen toetert, maar de patrouillewagen blijft stokstijf op zijn plaats staan.

‘Ik ga ze volgen.’

‘De middenberm is te hoog, daar kom je niet overheen.’

Ruano geeft een roffel op het stuur. De eerste opening in de middenberm is ruim honderd meter verder. Te ver weg.

‘Eenheid M58, bevestig visueel contact met verdacht voertuig, over,’ vraagt de operator door de radio.

‘Ze gaan ervandoor.’

Het busje verdwijnt uit de achteruitkijkspiegel en Ruano bedenkt zich niet langer. Hij manoeuvreert de patrouillewagen in de richting van de middenberm en drukt het gaspedaal diep in. De voorbumper van de Nissan Leaf laat los, stukjes wit plastic vliegen door het bloembed, uit de auto’s achter hen klinkt nog meer getoeter, maar hij weet het obstakel te nemen en op de andere rijbaan te komen.

‘Eenheid M58, in zuidwestelijke richting over de Santa María de la Cabeza. We achtervolgen de bij 10-00 betrokken Mercedes Vito,’ zegt Osorio door de radio. Hij laat de knop los en kijkt Ruano bezorgd aan. ‘Je bent knettergek, knul.’

‘Ze gingen ervandoor,’ antwoordt Ruano, terwijl hij zijn nek strekt.

Hij doet wel de zwaailichten aan maar niet de sirene. Voldoende om de auto’s voor hen opzij te krijgen, zodat ze vrij baan hebben. Er staat een flinke file, maar het helpt dat er twee rijbanen zijn. En dat de mensen bang zijn voor een bekeuring. Want de Madrileen gaat twee keer zo snel voor een blauw-witte politiewagen opzij als voor een ambulance.

Een paar seconden later zien ze het dak van het witte busje weer.

‘Als ze de Acacias-tunnel in rijden, zijn ze de sjaak. Eén telefoontje van ons en ze komen aan de andere kant in een politiefuik terecht.’

‘Als ze de brug oversteken, kun je het wel vergeten met je telefoontje,’ zegt Ruano, bijtend op zijn onderlip.

Osorio zucht. De nieuweling heeft gelijk. Aan de overkant van de brug heeft het busje veel meer opties. Ze kunnen opgaan in Usera of Opañel. Een eindeloos aantal labyrintische straten aan beide kanten en veel wegen die Madrid uit leiden. Te veel.

‘Eenheid M58, grijp niet in, ik herhaal: grijp niet in. Er zijn wagens onderweg vanuit Pirámides. Aankomst over vier minuten.’

‘Een beetje laat daarvoor, centrale,’ zegt Osorio door de radio. Op een afstandelijke toon, bijna alsof hij in zichzelf praat.

Op de kruising van Esperanza met Santa María de la Cabeza is het stoplicht zojuist op rood gesprongen. Het busje is het derde voertuig in de wachtende rij.

‘Eenheid M58, ik herhaal: grijp niet in. Verraad uw positie niet aan de verdachten.’

Een beetje laat, ook daarvoor. De blauwe zwaailichten van de patrouillewagen, die de weg naar het busje hebben geplaveid, reflecteren op de carrosserie van de Mercedes. Er staat nog maar één auto tussen hen in.

Het getik van het stoplicht neemt af, ten teken dat het zo gaat verspringen. De laatste voetganger bereikt de overkant. De voorste auto trekt op.

Het busje beweegt niet.

De bestuurder van de auto voor Ruano en Osorio claxonneert en maakt uiteindelijk een bruuske stuurbeweging om in te voegen op de naastgelegen rijbaan. Verscheidene automobilisten volgen in zijn kielzog, sommige toeteren, andere laten hun raampje zakken en schreeuwen naar het busje, dat nog steeds niet van zijn plaats komt.

Ruano kijkt Osorio aan en klemt zijn kiezen op elkaar.

‘Wat doen we?’

‘Waarschuw ze en kijk wat er gebeurt.’

Ruano drukt op de knop van de sirene en laat hem meteen weer los. Het geloei, kort en snibbig, sterft weg zonder reactie.

‘Kom zeg, neem je moeder in de maling,’ roept Osorio en hij opent het bijrijdersportier.

‘Waar ga je heen?’ vraagt Ruano. Hij buigt zich over zijn stoel en grijpt hem bij zijn jack vast.

‘Nergens heen, als je me niet loslaat.’

De nieuweling kijkt zijn collega bevreemd aan. Zulk gedrag is hij niet van hem gewend. Maar dit is ook geen gewone situatie. Ruano werpt een blik op het stilstaande busje. Misschien bevindt zich daarin een tegen zijn wil vastgehouden politie-inspecteur.

‘Ze zeiden dat we niet moesten ingrijpen.’

Osorio klakt geërgerd met zijn tong.

‘Ik ben ook niet van plan om in te grijpen, daarvoor betalen ze me te weinig. Ik ga er alleen voor zorgen dat ze niet van hun plaats komen totdat de...’

Ruano ontspant zijn vingers een beetje. Voldoende voor Osorio om een voet op het trottoir te kunnen zetten. Zijn laars maakt een waterig geluid op het moment dat hij in contact komt met het asfalt. Een geluid dat bijna onhoorbaar zou moeten zijn maar dat in Ruano’s oren weergalmt en zich vermenigvuldigt met een aanhoudende en scherpe echo. Dat het metalige geronk overstemt waarmee het zijportier van de Vito opengaat. Dat nog steeds in zijn hoofd rond stuitert als de eerste kogels worden afgevuurd.

Ruano hoort ze niet.

Hij voelt de kogelinslagen in de carrosserie, ruikt de geur van olie en vet uit de doorzeefde motor, die hem beschermt tegen de projectielen.

Hij voelt de lucht die door het geopende bijrijdersportier naar binnen komt samenstromen met de tocht die via de verbrijzelde voorruit naar binnen trekt.

Hij voelt glasscherven op zijn hoofd vallen, zijn uniform binnendringen, zijn huid schrammen.

Van Osorio, van zijn collega, van de man die hem een paar weken geleden uitnodigde om de kerst bij hen door te brengen – dan is de arme ziel tenminste niet alleen, meisje, waar plaats is voor vier... – van de gelaten en sympathieke knorrepot aan wie hij zich een groot deel van zijn tijd ergert, ziet hij amper iets. Alleen een schouder, in een onnatuurlijke houding over het verbrijzelde portier gebogen.

Ruano hoort noch de schoten, noch de angstkreten van de omstanders, noch de piepende banden van het in volle vaart weggrijdende busje. De echo van Osorio’s laars op de grond sterft weg nadat Osorio zelf zonder zijn zin af te maken is overleden.

DEEL 1

ANTONIA

Wie bewaakt de bewakers?

JUVENALIS

Een vliegtuig

Het is maar een stip aan de ochtendhemel.

Het is nog niet licht als de Bombardier Global Express 7000 de landing inzet vanuit het westen, zonder op zijn beurt te hoeven wachten om de naderingsvector te ontvangen. Het vliegveld Cuatro Vientos is gesloten voor verkeer, met dit toestel als enige uitzondering.

Antonia Scott verliest het tijdens de landing niet uit het oog. Zittend op de motorkap van de auto wacht ze, zich niet bewust van de vroege ochtendkou, tot het vliegtuig naast hen tot stilstand komt.

De deur van de Bombardier gaat open en een bekende gestalte tekent zich af in de rechthoek van licht. Antonia glijdt van de motorkap af en loopt met een hand op haar rug naar haar toe, de kramp in haar stram geworden benen negerend.

‘Je bent laat,’ zegt ze.

‘Het vertrek uit Gloucester duurde nogal lang,’ antwoordt de schaduw, vanuit de rechthoek van licht.

Antonia blijft haar hand op haar rug houden terwijl ze langzaam de acht treden op klimt. Pas wanneer ze zeker weet dat de vrouw degene is die ze verwachtte, laten haar vingers de kolf van de SIG Sauer P290 aan haar riem los.

‘Je hebt je haar geverfd.’

‘Dit is mijn eigen kleur. Ik was het blond zat.’

Carla Ortiz glimlacht hartelijk, ondanks de vermoeidheid en de angst die uit haar grote bruine ogen spreekt. Ze steekt ter begroeting haar hand uit, maar trekt die op het laatste moment weer terug.

‘Ik... ik hou niet van fysiek contact,’ verontschuldigt Antonia zich.

‘Dat weet ik. Ze hebben me erover verteld. Daarover en over nog meer dingen.’

‘Dingen om me voor te schamen, schat ik zo in.’

‘Dat schat je goed in, meisje,’ zegt een stem in het Engels vanuit het toestel.

Antonia gaat naar binnen en hurkt neer naast de voorste stoel. Een paar knokige met sieraden behangen handen, ijskoud zoals lakens in de winter, woelen teder door haar haar.

‘Je ziet er vreselijk uit,’ zegt oma Scott, wijzend naar de donkere kringen onder de ogen van haar kleindochter.

‘En jij bent...’ antwoordt Antonia, terwijl ze probeert de emotie te bedwingen die de liefkozing bij haar teweegbrengt.

Haar oma en Marcos waren de enige personen door wie ze graag werd aangeraakt. Haar man is een paar uur geleden gestorven, door een besluit van Antonia losgekoppeld van de machines die hem in leven hielden, na jaren van zinloos wachten. En oma Scott heeft niet lang meer te leven. Deze onverwachte reis midden in de nacht helpt ook niet.

Antonia kijkt naar de door een stippenjurk bedekte bundel botten. Met de hand die niet haar kleindochter streelt omklemt ze een glas met een bodempje whisky.

Antonia bespeurt onmiddellijk de afwezigheid van lipafdrukken op de rand van het glas, ze merkt dat haar adem niet naar drank ruikt en begrijpt dat haar oma haar linkerarm niet meer kan bewegen. Ze opent haar mond om ernaar te vragen, maar dan schiet er een gedachte door haar hoofd. Een gedachte met een Baskisch accent en een zware, maar niet dikke, stem.

Ze heeft zich veel moeite getroost om het te verbergen. Laat haar in de waan dat het gelukt is.

‘... knapper dan ooit,’ maakt ze haar zin enigszins geforceerd af.

‘Dat is al decennialang niet meer waar, meisje. Ik ben hard op weg naar de honderd.’

Antonia kijkt naar de fletsblauwe ogen van haar oma en voelt haar hart breken. Misschien is dit wel de laatste keer dat ze elkaar in levenden lijve zien. Ze wil zich over haar heen buigen en haar omhelzen, ze wil het uit alle macht, maar kan het niet.

‘Kom, meisje,’ verontschuldigt haar oma haar met een laatste afscheidsknuffel. ‘Ga het jouwe doen. En vertel me er daarna over.’

Antonia knikt en staat op. Ze laat haar ogen minutenlang door de vliegtuigcabine gaan, negeert Carla’s pogingen om een gesprek aan te knopen en merkt dat haar onrust groeit. Ze besluit haar onderzoek als afgerond te beschouwen, hoe oppervlakkig het ook was.

Er is geen tijd voor meer.

Ze gaat bij Carla staan.

‘Enig nieuws over inspecteur Gutiérrez?’ vraagt de onderneemster.

‘Het busje ontsnapte. Op dit moment weten we niets.’

Carla twijfelt, is bang, maar durft ten slotte toch.

‘Zij... ze was daar, hè?’

Antonia knikt. Er valt een ongemakkelijke stilte, het soort stilte dat ze in het verleden dwangmatig met beloften vulde. Grote beloften, geruststellende. Voor andere mensen, loze. Voor andere mensen is een belofte op een moment zoals dit niet meer dan een verzameling woorden.

Voor Antonia Scott niet.

Voor Antonia Scott is een belofte een contract. Een contract waarvoor ze als ze het niet nakomt evenzogoed betaalt. In de vorm van schuld en wroeging, inflatoire valuta.

Daarom vult Antonia op deze momenten de stilte niet met woorden als *ik zal inspecteur Gutiérrez vinden* of *ik zal de vrouw gevangen nemen die je ontvoerde en martelde*. Nee, Antonia heeft de afgelopen maanden iets geleerd over beloften.

Daarom zegt ze tegen Carla: ‘Het spijt me van je vader.’

Er trekt een schaduw over het gezicht van de jonge vrouw, die haar blik afwendt.

‘Hij was heel oud.’

‘Heb je met hem kunnen praten? Voordat...’

Onder deze beletseltkens liggen hele encyclopedieën begraven.

‘Ik wilde niet en hij kon niet,’ zegt Carla, schouderophalend.

Carla

De beroerte die Ramón Ortiz een paar maanden daarvoor had getroffen reduceerde hem tot een kwijlend wrak. De dood schrapte niemand van zijn lijst, zelfs de rijkste man ter wereld niet. Alle macht en fortuin van de zakenman hadden hem weliswaar een mooiere sterfplek opgeleverd, maar het overlijden zelf niet voorkomen.

De rijke erfgename was veranderd tijdens haar ontvoering door Ezequiel.

Ze was anders uit de tunnel tevoorschijn gekomen. Alles wat haar restte aan wispelturigheid en grilligheid was opgebrand in de duisternis van de opsluiting. Waar eerst egoïsme en behoefte aan bevestiging de boventoon voerden, heersten nu gulheid en zelfvertrouwen. Ze glimlachte minder maar als ze het deed was het echt.

En nee. Ze heeft zich nooit met haar vader verzoend. De ondernemer stond haar op te wachten aan de rand van het riool, in de Calle Jorge Juan, te midden van een horde fotografen en verslaggevers.

Zij weigerde de hand die hij naar haar uitstak en leunde in plaats daarvan op inspecteur Gutiérrez, de man die een tunnel vol explosieven had getrotseerd en een kogel had geïncasseerd om haar te redden. Ze beantwoordde Ramóns omhelzing niet, glimlachte niet en vergoot niet één traan. Daarna wendde ze zich van hem af en stond ze de journalisten te woord. Met een verbazingwekkend heldere stem dankte ze hen voor hun belangstelling en zei dat ze zich uitstekend voelde en klaar was om weer aan het werk te gaan. Haar kalme woorden haalden wereldwijd de ochtendbulletins en de aandelen van hun bedrijf stegen met zes procent.

Ramón heeft ze nooit meer onder vier ogen gesproken. Ze probeerde zich er soms wel toe te zetten. Talloze keren lag het op haar lippen om te vragen waarom hij haar aan haar lot had overgelaten. Waarom hij niet gezwicht was voor Ezequiels chantage, zoals zijzelf zonder ook